

NADBISKUP METROPOLIT ĐAKOVAČKO-OSJEČKI
Uskrsna čestitka i pastirska poruka 2019. godine

Idi mojoj braći i javi im: Uzlazim Ocu svomu i Ocu vašemu. (Iv 20,17)

Draga braćo i sestre!

Noć još nije prošla, ali već se razdanjuje. Prve zrake uskrsnoga jutra probijale su se kroz tišinu Velike subote kad je Marija Magdalena stala pred prazan grob (usp. Iv 20,1). Što se doista dogodilo, znala je samo blažena noć, „koja jedina zavrijedi znati vrijeme i čas, kad je Krist od mrtvih ustao“ (iz *Vazmenoga hvalospjeva*). Marija je sa suzama u očima razgovarala s dva anđela u grobu. Sve do trenutka dok jedan, za kojega je mislila da je vrtlar, nije izgovorio njezino ime: Marijo! Uzvratila je: Učitelju!

Uskrsnuće, po kojemu je Krist oslobođen smrti i po kojemu je pobijedio smrt, tajna je samo u Bogu nastanjena. Često smo u napasti približiti se toj tajni govorom i znakovima ovoga svijeta. I premda nikada nećemo do kraja razumjeti tajnu uskrsnuća, ono je u nama ipak prisutnije nego možemo i zamisliti. Kad je Marija čula svoje ime s usana Onoga za kojega je mislila da je vrtlar, tada se nije dogodilo samo nešto nakon Kristova uskrsnuća, nego je već u tom događaju bila uprisutnjena snaga i stvarnost Uskrsa. U Mariji se dogodio Uskrs. Za nju to više nije bila ideja, još manje nedokazana teorija, a nipošto samo sjećanje. Bio je to njezin susret sa živim Bogom. Iznova je povjerovala.

Vjerovati tako znači otvoriti srce i biti svjestan da je kamen s groba odgurnut upravo sada, da su prve zrake uskrsnoga jutra upravo sada pobijedile tamu i trulež groba. Da je Krist, koji je razapet i uskrsnuo, upravo sada pred nama. Da je s nama! Da je njegovo uskrsnuće izvor našega nadanja i novoga života. To potvrđuje i sv. Pavao riječima: „Ako umrijesmo s Kristom, vjerujemo da ćemo i živjeti zajedno s njime“ (Rim 6,8).

Zarobljeni u tami Velikoga petka. Suvremeni čovjek kao da je još uvijek ostao zarobljen u tami Velikoga petka. Sebičnost, korupcija, zatvorenost pred darom života; nasilje nad ženama, nad djecom i nad onima koji misle ili vjeruju drukčije; mržnja kojom se natječu mnogi u vrijeđanju neistomišljenika; strah od budućnosti... sve to postalo je glasno poput urlanja onih koji su vikali: „Raspni ga, raspni!“ (Lk 23,21). Kršćanin, koji vjeruje u uskrsnuće, zna da se svijet može promijeniti samo na drukčiji način. Njegov odgovor na mržnju nije mržnja; njegov odgovor na nasilje nije nasilje. Krist je sve to na križu pobijedio. Kršćanin je zato pozvan dijeliti drugome samo ono što je iskusio u Kristovoj ljubavi prema čovjeku, zapravo istinu da se svijet mijenja samo ljubavlju. Tek tada u nj ulazi komadić one nade koja nam je pružena u Kristovu uskrsnuću. Da noć još nije prošla, ali da se ipak razdanjuje, pokazuju nam i svijetli primjeri tolikih kršćana.

„Idi mojoj braći i javi im: Uzlazim Ocu svomu i Ocu vašemu.“ Marija Magdalena, od davnina veličana kao *apostol apostola*, od uskrsloga je Krista bila poslana: „Idi mojoj braći i javi im: Uzlazim Ocu svomu i Ocu vašemu, Bogu svomu i Bogu vašemu“ (Iv 20,17). Isus Ivanova Evandelja nakon uskrsnuća svoje učenike više ne zove prijateljima, nego ih po prvi put naziva braćom. Daruje njima, ali s njima i nama, novo zajedništvo s Ocem. Darovani su nam novi život i novi odnosi.

Isus stoga za nas nije samo jedna od najpoznatijih osoba; još je manje čovjek velikih riječi i lako konzumirajućih utjeha. Živu ljubav prema čovjeku on nije zamijenio udobnošću svoga života. On je Božji Sin, koji je došao na svijet da Ocu prokrči put do čovjeka, do onog najpotrebnijega i najsiromašnijega. Ali je tu da bi i čovjeka poveo Ocu. Što drugo želi od nas, svoje braće i sestara, doli da slijedimo njegov put kroz razapinjanje i smrt u puninu života i uskrsnu slavu! Sjetimo se: Isus nije želio simpatizere. On hoće nasljednike!

Čitava je zajednica pozvana na novi život. Uskrsli Gospodin, koji nas zove svojom braćom i sestrama, zahtijeva od nas preobrazbu društva u pravu zajednicu braće i sestara. Da bi naše društvo postalo zajednica, potrebno je više od kompromisa na različitim životnim područjima. Društvena pravednost, mir, solidarnost, zajedništvo nikada neće biti u potpunosti ostvareni ako tome pristupamo samo kao građani koji pripadaju jednom društvu. Uskrsnuće Kristovo poziv je na novi život i put preobrazbe – i pojedinca i zajednice u kojoj on živi. Kršćanin zato ne čeka bespomoćno pravedniji život. Njegova vjera u uskrsnuće pruža mu moć koja se očituje u slabosti i daruje mu snagu Kristove žrtve, kojom se prinio na križ iz ljubavi prema čovjeku. Ne vjerovati u Kristovo uskrsnuće značilo bi živjeti kao da je križ Kristov definitivni kraj, kao da je sve bilo beznadni poraz. A on je uskrsnućem sve pobijedio i promijenio!

Pred nama je, stoga, draga braćo i sestre, još mnogo toga za učiniti. Ne za nevidljivu zajednicu i društvo bez lica, nego za konkretnu braću i sestre. Svima vama, draga braćo svećenici, Bogu posvećena braćo i sestre, vama dragi vjernici – u zajedništvu s nadbiskupom u miru mons. Marinom Srakićem i pomoćnim biskupom mons. Ivanom Čurićem – želim i molim da nošeni nadom novoga života, u susretu s uskrsnim Gospodinom i u zajedništvu s njime, uzmognete svi zajedno novim poletom ići prema svojoj braći i sestrama, naviještajući im i svjedočeći ljepotu i uzvišenost spasenja u raspetom i uskrsnom Gospodinu Isusu Kristu. Zajedno s Marijom Magdalenom, navijestimo i svima posvjedočimo: *Vidjeli smo Gospodina i on nam je to rekao* (usp. Iv 20,18).

Sretan Vam Uskrs! Felix Alleluia! I vidimo se na biskupskom ređenju, na Uskrsni ponedjeljak u našoj katedrali.

U Đakovu, o svetkovini Uskrsa 2019.

✠ Đuro Hranić
nadbiskup metropolit